

Bolnik.

Pogledalo solnce je čez goró,
odprlo je cvetki drobno okó:

cvetka vzcvetela je
in zadehtela je,

k bolniku nagnila je rosno glavó: in radostni ptički se v gaju glasé.

— Ej zbudi se, zbudi, tožno srcé,
naj splava pogled ti v rožno poljé;
v cvetju smeji se plan
v zlati pomladni dan,

In dvignil bolnik je otožen glavó —
in splulo oko mu je vun pod nebó:
solnce gorko žari,
radost vseh srca poji —
kaj čuda, če solza mu stopi v oko.

J. Soklič.

Vedna pomlad.

Solnčece zlato
zemljo objelo.
Ptičke zapele
v gozdu veselo.

V polju so nežne
cvetke vzcvetele.
Brat si čebele
méd poletele.

Sapice tople
zopet pihljajo.
Vsakomu lica
spet se smehljajo.

Srcu pognale
lahne peruti.
Več ga ne muči
zimski mraz kruti.

Kamor ozre se
človek spomladi,
vse izpodbuja
k novi ga nadi.

Da bi živeli
v vedni mladosti,
da bi živeli
v vesne sladkosti.

Mokriški.